

Stralend vroeg ze me: ‘Mag ik u een kans bieden om uw naastenliefde te betonen?’

Laatst stond ik op een vroege zondagochtend bij mij in het dorp op de bus te wachten. Er was nog niemand op de been. Het regende zachtjes. Ik had mijn

bed voortijdig verlaten om een vriendin te hulp te schieten die de vorige dag haar been had gebroken. Aan de telefoon hadden we tegen elkaar gezegd: “Nu kunnen we elkaar tenminste nog helpen, maar er komt een dag waarop we afhankelijk worden van de welwillendheid van wildvreemden. Wat een eng idee, eigenlijk.” Altijd in voor een monter gesprekje, dat zijn wij ten voeten uit. Bij de bushalte stopte er ineens een fietsende vrouw. Kwiek type, jaar of 40, goed in de kleren, haren in de krul. Stralend vroeg ze me: “Mag ik u een kans bieden om uw naastenliefde te betonen?” Ik was in feite al onderweg om dat te gaan doen, maar dat kon zij natuurlijk niet weten. “Als ik mijn bus maar niet mis,” zei ik oenig. Nee hoor, het zou zo gepiept zijn. Of ik haar even een tientje wilde geven. Dan kon ze de trein naar huis nemen, na op het dorpsstationnetje haar NS-fiets te hebben ingeleverd. Het geval wilde dat zij hier was beland om het weekend door te brengen met een man die ze nog maar net kende en die had haar vanochtend vroeg helaas zomaar de deur uit gezet, zonder haar spullen. “Dat heb ik verder maar zo gela-

ten,” zei ze, “want als zo’n man eenmaal iets in z’n hoofd heeft...” Dat laatste leek me niet onverstandig. Je moet nooit sleuren aan een dood paard. Maar zou ik zelf zo’n gênant verhaal aan een wildvreemde vertellen? Tersluiks keek ik of er in het bushokje misschien een verborgen camera hing. Precies op dat moment kwam in de verte de bus aan rijden. Er wás natuurlijk een kans dat het allemaal waar was. Zelf zou ik in dat geval ook hopen dat een onbekende me naastenliefde betoonde. Snel keek ik in mijn portemonnee. O help, alleen een briefje van vijftig! En een heleboel losse euro’s, die ik haastig in haar hand stortte. “Dat zijn er maar acht,” zei ze, plotseling boos. “Nog maar twee te gaan, dus,” zei ik en sprong de bus in. Binnen een minuut wist ik bijna zeker dat zij een goedgebekte oplichtster was, en erger nog, ikzelf een laffe pleaser. Alleen hád het ook echt waar kunnen zijn en dan was ik een aardig iemand geweest: iemand die gelooft dat we op de wereld zijn om elkaar te helpen, of je elkaar nu kent of niet.

14
Lief zijn voor
elkaar

14
Help ook bij
twijfel

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in *iedere Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.

Renate Dorrestein

Xxxx

Z

Xxxx

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in iedere Zin
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.

Renate Dorrestein